

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 383/2010-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ľ. T., B., zastúpeného advokátom JUDr. I. S., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 224/1998 a jeho rozsudkom z 12. februára 2009 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 87/2009 a jeho rozsudkom z 31. marca 2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ľ. T. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. júla 2010 doručená sťažnosť Ľ. T. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich

základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 224/1998 (ďalej len „napadnuté konanie okresného súdu“) a jeho rozsudkom z 12. februára 2009 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 87/2009 (ďalej len „napadnuté konanie krajského súdu“) a jeho rozsudkom z 31. marca 2010 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Zo sťažnosti okrem iného vyplýva:

„K porušovaniu ústavných práv sťažovateľa na súdu ochranu a prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov došlo postupom Okresného súdu Bratislava II ako aj následne postupom Krajského súdu v Bratislave v právnej veci navrhovateľa: P. B. proti L. T. o zaplatenie 1.846,91 € s prísl. vedenej Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 12 C/224/1998 a Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 7 Co 87/2009...“

Navrhovateľ sa v konaní dožadoval od odporcu (sťažovateľa) zaplatenia sumy 55.640,- Sk/1.846,91 € s príslušenstvom, a to z dôvodu, že u odporcu ako fyzickej osoby podnikajúcej na základe živnostenského oprávnenia v oblasti cestovného ruchu si objednal a zaplatil pre seba a skupinu svojich známych spolu s deťmi /v celkovom počte 14 dospelých osôb + 11 detí/ pobyt s polpenziou v trvaní od 27. 12. 1996 až 02. 01. 1997 na horskej chate G.

Za ubytovanie s polpenziou na základe fkt. vystavenej odporcom uhradili celkovo sumu 55.640,- Sk/1.846,91 € (t. j. 370,90 Sk/12,31 €/osoba/noc).

Dňa 27. 12. 1996 sa dostavil navrhovateľ spolu so známymi za účelom ubytovania počas zimnej dovolenky do ubytovacieho zariadenia Chaty G. Po príchode im bolo oznámené, že v ubytovacom zariadení došlo ku krátkodobému výpadku elektrickej energie, z ktorého dôvodu je teplota v ubytovacom zariadení dočasne znížená. V tom čase sa teplota v zariadení (aj podľa pôvodného tvrdenia navrhovateľa) pohybovala v rozpätí 10°C v spoločenskej miestnosti po 18°C v izbách ubytovaných.

V ubytovacom zariadení bola v tom čase okrem skupiny okolo navrhovateľa ubytovaná aj iná skupina dospelých ľudí vrátane jedného 6-ročného dieťaťa.

Po príchode navrhovateľa do ubytovacieho zariadenia sa podarilo závadu odstrániť a počas noci sa začalo v ubytovacom zariadení riadne kúriť. Z uvedeného vyplýva, že závada bola skutočne len dočasného charakteru, ktorú sa podarilo urýchlene odstrániť, a preto navrhovateľ spolu so svojimi známymi mohli zaplatené služby plnohodnotne využiť, tak ako to bolo v prípade druhej ubytovanej skupiny.

Nasledujúci deň, t. j. 28. 12. 1996 sa navrhovateľ spolu s celou svojou skupinou rozhodli ubytovacie zariadenie opustiť, pričom ako príčinu uviedli, že v chate boli neznesiteľné teploty, voda bola zamrznutá a zariadenie sa nedalo využiť v súlade s predpokladaným zámerom.

Na opačnej strane však stoja tvrdenia odporcu, prevádzkovateľa chaty, ako aj svedkyne z radov skupiny, ktorá zostala v ubytovacom zariadení ubytovaná bez toho, aby podávala akékoľvek sťažnosti.

Odporca počas konania tvrdil, že nie je možné vykúriť chatu pri vonkajšej teplote -27°C za pár hodín na teplotu $10-18^{\circ}\text{C}$, a preto neobstoja dohady a vykonštruované teórie navrhovateľa, podľa ktorých chata nebola dlhodobo vykurovaná a že príčina výpadku elektrickej energie bola spôsobená samotným prevádzkovateľom chaty z dôvodu, aby zakryl nedostatočnosť vykúrenia chaty.

Súd nedostatočne zistil, čo bolo skutočným dôvodom, že navrhovateľ so skupinou známych opustil ubytovacie zariadenia z dôvodu, ktorý sa javí z výpovedí viacerých svedkov ako neopodstatnený.

Samotné výpovede svedkov, ktorí sa zúčastnili plánovaného pobytu spolu s navrhovateľom si v niektorých tvrdeniach protirečia, čo aj v priebehu konania odporca tak ústne ako aj písomne súdu predložil, avšak súd sa s uvedenými skutočnosťami nezaoberal ani v smere odstránenia rozporov ani samotným zdôvodnením v rozhodnutí samom.“

Sťažovateľ poukázal aj na to, že „Prvostupňový ako aj odvolací súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym záverom, čo bolo podkladom pre následné nesprávne právne posúdenie veci. Odporca v konaní pred oboma súdmi tak doložením

podrobnej analýzy výpovedí svedkov, ako aj navrhovateľa upozorňoval na nedostatky výpovedí, hlavne na rozporuplné tvrdenia týkajúce sa teploty v chate v čase príchodu rovnako ako aj v čase odchodu (t. j. 28. 12. 1996).

Nie je úlohou ústavného súdnicstva preskúmať právny názor všeobecných súdov a ani skutkové zistenia daných súdov, pokiaľ sa nejedná o zrejmu nesprávnosť a arbitrárnosť rozhodnutia. Pod arbitrárnosťou rozhodnutia vo veci sťažovateľa treba vidieť prístup všeobecných súdov, ktoré sa odmietli vysporiadať s dôkazmi, ktoré boli v súdnom konaní riadne vykonané (výsluch vedúceho chaty a svedkyne p. S. a čestné prehlásenie pána S., ubytovaných na chate). Uvedení svedkovia uviedli, že podmienky na chate v čase odchodu navrhovateľa už boli vyhovujúce, závada odstránená. Bolo minimálne povinnosťou všeobecných súdov uviesť, prečo ich tvrdenia považuje za účelové a prečo sa stotožňuje s opisom skutkového stavu podaného navrhovateľom. Vo výpovediach navrhovateľa a svedkov na jeho podporu pritom poukázal odporca na rozpory, čo súd nijak nezdôvodnil.“

Ďalej sťažovateľ uviedol:

„Rovnako poukazujeme na skutočnosť, že ubytovanie pri príchode skupiny okolo navrhovateľa trpelo závadou dočasného charakteru, ktorá bola v priebehu niekoľkých hodín urgentne odstránená. Túto skutočnosť potvrdzuje aj správanie sa druhej skupiny osôb ubytovaných v rovnakom zariadení v rovnakom čase, ktorí zotrvali v tomto zariadení po celý dojednaný čas a svedkyňa, ktorá bola účastníčkou tohto zájazdu vypovedala, že podmienky boli prijateľné, že rovnako ich skupina mala so sebou malé dieťa a keby boli podmienky neprijateľné, rovnako by zariadenie opustili, avšak závada bola odstránená a chatu bolo možné užívať v súlade s objednávkou.

Sťažovateľ má za to, že prvostupňový súd nesprávne aplikoval zásadu hodnotenia dôkazov na vykonané dôkazy v konaní pred súdom a pri samotnom hodnotení sa plne stotožnil s verziou skutkových okolností predloženou navrhovateľom a osobami záujmovo stotožnenými s navrhovateľom, pričom súd vôbec nezdôvodnil, prečo považuje tvrdenia odporcu a svedkov, ktorí vyvrátili tvrdenia navrhovateľa za nepravdivé. Uvedenú vadu, ktorá vznikla jednostranným vyhodnotením dôkazov, napriek viacerým nezrovnalostiam, na ktoré bol súd počas konania opakovane upozorňovaný, neodstránil svojím rozhodnutím

ani odvolací súd, ktorý rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Krajský súd v Bratislave v konaní o podanom odvolaní vychádzal zo skutkového stavu zisteného prvostupňovým súdom, pričom rovnako nezdôvodnil, v čom spočíva vada alebo nedostatočnosť tvrdení odporcu, ktoré boli podporené nezávislými osobami.

Sťažovateľ má za to, že súd sa mal vysporiadať aj so skutočným motívom odchodu navrhovateľa spolu so skupinou známych z ubytovacieho zariadenia v čase, keď podmienky v zariadení boli vyhovujúce a súčasne za situácie, kedy druhá skupina ubytovacích tieto služby v plnom rozsahu využila, bez akýchkoľvek sťažností.

Na základe vykonaných dôkazov súd vždy dospeje k určitým skutkovým zisteniam, ktoré sa viac menej prikláňajú k jednému z viacerých stranami prezentovaných reálnych priebehov celej situácie. Súčasne je však súd povinný odôvodniť, z akého dôvodu sa mu javia skutočnosti a predkladané dôkazy druhej strany ako nedostatočné, ako sa vysporiadal s dôkazmi v prospech druhej strany, prečo ich neakceptoval. Ani jeden zo súdov v odôvodnení neuviedli, prečo akceptovali tvrdenie navrhovateľa, že podmienky boli nevyhovujúce a nezdôvodnil, ako sa vysporiadal s dôkazmi o opaku. Je právo všeobecných súdov dôjsť k istým skutkovým záverom, no arbitrárnosť a jednostrannosť rozhodnutia je daná práve v tom, že strana súdneho konania sa nedozvie, prečo dôkazy v jej prospech súd nebral do úvahy, prečo sa s nimi v odôvodnení svojho rozhodnutia a pri ustálení skutkového stavu nevysporiadal.

Uvedené neuskutočnil ani súd prvého, ani druhého stupňa.“

Napokon sťažovateľ uviedol:

„Rovnako si dovoľujeme poukázať na jednostranný postup súdu pri vykonaní dôkazov výsluchom svedkov, kedy svedkovia navrhovateľa boli vypočutí v priebehu pojednávaní konaných ako prvých v poradí, t. j. dňa 03. 05. 2000 a dňa 19. 09. 2001 a svedok odporcu p. S. až dňa 08. 07. 2008, t. j. po uplynutí viac ako 11 rokov po udalosti! Aj uvedená skutočnosť, teda značný časový odstup výpovede svedka od udalosti spôsobilo, že pre súd mala uvedená výpoveď menšiu výpovednú hodnotu a súd sa s ňou vo svojom rozhodnutí nevysporiadal.

Rovnako pri rozhodovaní súdu o výške sumy, ktorú má odporca navrhovateľovi uhradiť sa súd nevysporiadal so skutočnosťou, že celková suma zaplatená navrhovateľom

zahrňala ubytovanie a polpenziu a skupina okolo navrhovateľa dostala pri prenocovaní v ubytovacom zariadení tak večeru ako aj raňajky. Z uvedeného vyplýva, že súd neoprávnene priznal navrhovateľovi vrátenie finančnej hotovosti aj za služby, ktoré im boli riadne poskytnuté a oni tieto riadne využili. V časti poskytnutej náhrady, ktoré pripadá na poskytnutie stravy by zo strany navrhovateľa o bezdôvodné obohatenie, nakoľko by išlo o plnenie bez právneho dôvodu.

Sťažovateľ bol na strane odporcu účastníkom konania vedenom v prvom stupni Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 12 C 224/1998, a to od podania Návrhu na zaplatenie 55.640,- Sk dňa 19. 08. 1998 do prijatia rozhodnutia dňa 12. 02. 2009 (t. j. 8 a 1/2 roka). V rámci odvolacieho konania prijal rozhodnutie Krajský súd v Bratislave dňa 31. 03. 2010 (t. j. spolu 9 a 1/2 roka). Konaním pred súdom, vzhľadom na dĺžku jeho konania, bolo porušené ústavné právo sťažovateľa garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, a to právo aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov. Neúspech v súdnom konaní v spojení so súdnymi prietahmi viedli k tomu, že odporca musel uhradiť sumu, kde príslušenstvo (úroky z omeškania) výrazne prevyšovali samotnú istinu nároku.

Sťažovateľ rovnako napáda rozhodnutia tak prvostupňového ako aj druhostupňového súdu z dôvodu, že tieto nie sú v súlade s procesnými zásadami ústavného práva, a to najmä z toho dôvodu, že v rozhodnutí oboch súdov ide o zjavnú nedôvodnosť a arbitrárnosť ich rozhodnutí, a to z dôvodu, že tak v konaní pred prvostupňovým ako aj pred druhostupňovým súdom boli interpretované a aplikované právne normy spôsobom, ktorý zásadne popiera účel a význam aplikovaných noriem. Rovnako má sťažovateľ za to, že dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, sú zjavne protirečivé a zjavne jednostranné.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Základné právo L. T... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené postupom Okresného súdu Bratislava II, pod sp. zn. 12 C 224/08 a Krajského súdu v Bratislave, pod sp. zn. 7 Co 87/2009.

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7 Co 87/2009-142 zo dňa 31. 03. 2010 sa zrušuje.

Rozsudok Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 12 C 224/1998-128 zo dňa 12. 02. 2009 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

Ústavný súd priznáva L. T... primerané finančné zadosťučinenie v sume 4.000,- €...“

Okrem uvedeného sťažovateľ žiadal, aby mu ústavný súd priznal úhradu trov konania spočívajúcu v náhrade trov právneho zastúpenia.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať

aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu práva nečinnosťou tohto orgánu nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05).

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07).

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru postupom okresného súdu a krajského súdu v napadnutých konaniach

Zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že napadnuté konania boli právoplatne skončené 6. mája 2010, keď nadobudol právoplatnosť rozsudok krajského súdu sp. zn. 7 Co 87/2009 z 31. marca 2010, ktorým krajský súd v odvolacom konaní potvrdil rozsudok okresného súdu sp. zn. 12 C 224/1998 z 12. februára 2009.

Keďže sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu a postupom krajského súdu v napadnutých konaniach až sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 2. júla 2010 (na poštovú prepravu podanou 29. júna 2010), t. j. v čase, keď k porušovaniu označeného práva už nemohlo dochádzať a jeho právna neistota už nemohla trvať, ústavný súd sťažnosť v tejto časti v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 224/1998 a jeho rozsudkom z 12. februára 2009

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Súčasťou doterajšej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a predtým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04, IV. ÚS 362/2010, IV. ÚS 372/2010).

Proti namietanému uzneseniu okresného súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, mohol sťažovateľ podať odvolanie (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu, ktorý vo veci rozhodol v rámci odvolacieho konania, v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 87/2009 a jeho rozsudkom z 31. marca 2010

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy má každý právo domáhať sa zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo... prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a inú právnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Podľa čl. 142 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Podstatou tejto časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v napadnutom konaní, sú výhrady k právnomu posúdeniu veci, ale aj k hodnoteniu dôkazov, ktoré tvoria súčasť odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorým bola potvrdená správnosť napadnutého rozsudku okresného súdu. Ako už bolo uvedené, podľa názoru sťažovateľa *„Prvostupňový, ako aj odvolací súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym záverom, čo bolo podkladom pre následné nesprávne právne posúdenie veci.“*

Odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu sťažovateľ považoval za nedostatočné a arbitrárne, pretože krajský súd dôkazy v prospech sťažovateľa podľa jeho názoru nebral do úvahy a pri ustálení skutkového stavu sa s nimi ani nevysporiadal.

Súčasťou doterajšej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého „odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok“. Keďže krajský súd sa v napadnutom uznesení stotožnil s názorom prvostupňového súdu, ústavný súd považuje za dôvodné citovať relevantnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu, v ktorej sa uvádza:

«Súd vo veci vykonal rozsiahle dokazovanie výsluchom účastníkov ako i svedkov. Na základe vykonaného dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že v deň nástupu na pobyt celej skupiny dňa 27. 12. 1996 boli extrémne nízke teploty. V dôsledku výpadku elektrickej energie chata G. nebola vykurovaná a ani na druhý deň 28. 12. 1996 nebola užívania schopná. Izby neboli vykúrené, dokonca v sprche bol ľad. O skutočnosti, že sa na chate nekúrilo bol do súdneho spisu doložený doklad od V., S. zo dňa 13. 2. 1997, ktorý bol adresovaný na svedka Ing. P. V.; prevádzkovateľa objektu G. Z potvrdenia VSE jednoznačne vyplýva, že pracovníci elektrárni na tvári miesta zistili, že: citujem „v trafostanici bol vypnutý delonový istič na vývode pre Váš objekt. Ide o tzv. inštaláčny vývod a prípojku, ktorá je Vaším majetkom a preto nemôžeme určiť príčinu tohto výpadku.“. Oprava zariadenia bola vykonaná až popoludňajších hodinách, čo potvrdili i VSE.

Z vykonaného dokazovania mal súd za to, že chata G. pred nástupom účastníkov rekreácie nebola obývaná a odporca nemal vedomosť o tom, kedy presne nastal výpadok elektrickej energie. Porucha na elektrickom vedení /výpadok elektrického prúdu/ spôsobil stav, že chata nebola užívania schopná ani na druhý deň. I po odstránení poruchy na elektrickom zariadení nebolo možné, aby sa na chate G. už večer dňa 28. 12. 1996 kúrilo, pretože akumulčné kachle boli napojené na nočný prúd a teda nemohli vydávať teplo naakumulované z predchádzajúcej noci, keďže objekt bol bez elektrickej energie.

Odporca nezabezpečil navrhovateľovi náhradné priestory na ubytovanie účastníkov rekreácie, neodstránil vady poskytnutých služieb účastníkom rekreácie a preto títo, spolu 25 ľudí /14 dospelých a 11 detí/, boli nútení chatu G. opustiť napriek mimoriadne nepriaznivým poveternostným podmienkam. Navrhovateľ podal písomnú reklamáciu, ktorú odporca prijal, uznal nedostatky, o čom svedčí i tá skutočnosť, že poskytol navrhovateľovi zľavu z ceny, čo však navrhovateľ neprijal i vzhľadom na tú skutočnosť, že pre nedodržanie zmluvných podmienok, nedošlo k odrekreovaniu účastníkov a teda k predčasnému ukončeniu rekreácie na chate G.

Súd mal za to, že odporca ako majiteľ cestovnej kancelárie a teda sprostredkovateľ rekreácie pre skupinu ľudí okolo navrhovateľa, postupoval neprofesionálne, nezabezpečil osobne a ani prostredníctvom poverených osôb vyriešenie problému na mieste samom a ani nedostatky pri ubytovaní navrhovateľa nijakým spôsobom nezabezpečil...

Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že odporca ako poskytovateľ zájazdu porušil ustanovenia § 756 Občianskeho zákonníka, keďže priestory vyhradené na ubytovanie neboli navrhovateľovi odovzdané v stave spôsobilom na riadne užívanie. Odporca vadu neodstránil a nezabezpečil navrhovateľovi a celej skupine nerušený výkon práv spojených s ubytovaním. Pod zabezpečením riadneho výkonu práv treba rozumieť takú činnosť ubytovateľa, ktorá je zameraná na to, aby ubytovaný mohol počas celej doby trvania prechodného užívania riadne užívať vyhradené priestory a využívať služby, ktoré sú s užívaním nevyhnutne spojené, ako aj služby, ktoré boli dohodnuté. Ak ubytovateľ tieto svoje povinnosti plní nedostatočne alebo ich porušuje a ak sa v dôsledku toho znížila kvalita ubytovania, vznikne mu zodpovednosť za vady. Ubytovaný má právo na odstúpenie od zmluvy o ubytovaní. V prípade odstúpenia od zmluvy sa zmluva zrušuje od začiatku /§ 48 ods. 2 OZ/...

Pretože odporca sa od 6. 1. 1997 s plnením dlhu dostal do omeškania, súd ho v súlade s § 517 ods. 2. Občianskeho zákonníka zaviazal na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 17,6 % sumy 1.846,91 Eur od 6. 1. 1997 do zaplatenia. Výška uplatnených úrokov z omeškania neprevyšuje úrokovú sadzbu stanovenú v § 3 vyhl. č. 87/1995 Z. z., dvojnásobok diskontnej sadzby určenej Národnou bankou Slovenska, platnej ku dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.»

V odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorý v celom rozsahu potvrdil správnosť prvostupňového rozsudku, sa okrem iného uvádza:

„Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu potvrdil, pretože je vo výroku vecne správny a keďže sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnším rozsudku, ako správnymi dôvodmi, rozsudok odvolacieho súdu už iné dôvody neobsahuje (§ 219 ods. 1. ods. 2 O. s. p.); s tým, že uviedol presne, že odporca je povinný zaplatiť 17.6 % úroky z omeškania ročne zo sumy 1.846,91 € od 6. 1. 1997 do zaplataenia. Ako vecne správny teda potvrdil aj výrok o náhrade trov konania.

Pre správnosť dôvodov napadnutého rozsudku odvolací súd poznamenáva, že z obsahu spisu je nepochybné, že vada v chate G. spočívajúca vo výpadku elektrickej energie a z tohto dôvodu nevykúrenia chaty, bola preukázateľne spôsobená na majetku patriacemu ku chate, a preto elektrárne nemohli určiť presnú príčinu tohto výpadku. Opačné tvrdenie odporcu, že vada bola spôsobená na strane elektrární, odporca ničím nepreukázal, rovnako nepreukázal, vôbec netvrdil, ani to, kedy presne sa na mieste samom zúčastnil, či mal vedomosť o kvalite poskytovanej služby bezprostredne pred začatím pobytu navrhovateľa a jeho skupiny a bezprostredne po nahlásení vady. Vzhľadom na čas objednaného pobytu (december, január) medzi základné požiadavky poskytnutej služby patrilo teplo, a práve táto podmienka splnená nebola. Ak aj odporca namietal nedostatok náležitostí reklamácie, neuviedol aké náležitosti reklamácia mala mať a nemala. Neobstojí odvolací dôvod spočívajúci v tom, že súd prvého stupňa nedostatočne zistil skutkový stav veci, pretože bol na pojednávaní, oboznámil sa s vykonaným dokazovaním súdom prvého stupňa a sám nemal ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Odporca vo svojom odvolaní neuviedol žiadne také vecné a právne dôvody, ktoré by mali za následok iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie správnym smerom, z vykonaného dokazovania vyvodil správne skutkové závery a vec rozhodol aj právne správne. Neobstojí tak ani odvolací dôvod vyplývajúci z ustanovenia § 205 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

Čo sa týka námietky odporcu, že výrok o príslušenstve pohľadávky je zmätočný, nepreskúmateľný, odvolací súd poznamenáva, že súd prvého stupňa vychádzal z ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, z ustanovenia čl. 3 vyhlášky č. 87/1995 Z. z., čo aj v dôvodoch rozsudku uviedol. Odvolací súd má však za to, že vo výroku rozsudku

pre jeho presnosť, prehľadnosť, malo byť uvedené aj to, že ide o úroky ročné a z akej istiny sú rátané. Takéto pochybenie súdu prvého stupňa však nemalo vplyv na správnosť jeho rozhodnutia, a tak naň odvolací súd neprihliadal; sám odvolací súd danú nepresnosť odstránil spôsobom uvedeným vo výroku tohto rozsudku. Ako už bolo uvedené vyššie, odporca nenamietal výšku istiny, výšku úrokov z omeškania ani čas omeškania. Vyplýva z toho, že v tejto časti nároky navrhovateľa sporné neboli (§ 211 ods. 2, § 153 ods. 1 O. s. p.) a z tejto skutočnosti aj odvolací súd vychádzal. Na tomto mieste odvolací súd ešte pripomína, že ide o konanie, v ktorom je súd viazaný návrhom, a teda aj rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.; § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom v čase vzniku omeškania /6. 1. 1997/, § zákon č. 566/1992 Zb. o Národnej banke Slovenska v znení neskorších predpisov v znení účinnom dňa 6. 1. 1997, § 10a nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom od 1. 1. 2009). Výšku úrokov z omeškania pri omeškaní s plnením peňažného dlhu určuje nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. a v čase vzniku omeškania predstavovala ročne dvojnásobok diskontnej sadzby určenej Národnou bankou Slovenska a splatnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Táto výška sa počas doby omeškanie dlžníka nemení; v čase vzniku omeškania dvojnásobok diskontnej sadzby bol 17,6 % (á 8,80 %) ročne.“

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu konštatuje, že v okolnostiach danej veci nedospel k záveru, že by tento rozsudok bol svojvoľný a že by zasahoval do základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne, zjavne neopodstatnené alebo prijaté v rozpore s platnou právnou úpravou, naopak, ústavný súd je toho názoru, že krajský súd komplexne a dostatočne vyhodnotil všetky skutkové okolnosti, najmä všetky predložené dôkazy, na základe ktorých dospel aj k zodpovedajúcim právnym záverom.

Ústavný súd ďalej konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci správne interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Ústavný súd považuje postup krajského súdu pri preskúmaní napadnutého rozsudku okresného súdu za legitímny s ústavne korešpondujúcou mierou interpretácie na vec použitých zákonných ustanovení vylučujúcich možnosť porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

V súvislosti so sťažovateľovým prejavom nespokojnosti s napadnutým rozsudkom krajského súdu ústavný súd ďalej konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd konštatuje, že vo svojej ustálenej judikatúre viackrát poukázal na vzťah tohto ustanovenia k čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavodarca vyjadril formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (napr. II. ÚS 71/97, III. ÚS 279/09). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07), a tak závery ústavného súdu vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy sa v celom rozsahu vzťahujú aj na namietané porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd na základe uvedeného odmietol sťažnosť aj v tejto časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd nad rámec uvedeného odôvodnenia poznamenáva, že k zhodným záverom ako ústavný súd pri posúdení veci dospela aj Krajská prokuratúra v Bratislave

(ďalej len „krajská prokuratúra“) poverená generálnym prokurátorom Slovenskej republiky vybavením podnetu na podanie mimoriadneho dovolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľa doručeného 13. júla 2010. Uvedené vyplýva z kópie prípisu krajskej prokuratúry č. 211/10-10 z 30. augusta 2010, ktorým bol podnet sťažovateľa odložený.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti (zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu), keďže rozhodovanie o ňom je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. októbra 2010